

Колю тръгна по-нататък изъ гората. Изведнажъ той чу сладка нѣжна пѣсенъ. Пѣхъ пѣстри червеношийки, които на цѣло ято бѣха накацали по елитѣ. Какви чудни човчици имаха тѣ — закривени като на папагалчетата, които вадятъ късметъ. Такива той е виждалъ и около кантона. Майка му му разказваше, че нѣкога, когато Христосъ билъ разпнатъ на кръста, тѣзи добри птички го пожалили и му извадили трънчетата по окървавеното чело отъ трънвия вѣнецъ. Тогава Богъ ги благословилъ да си живѣятъ въ топлитѣ гнѣзда и зимѣ и лѣтѣ и да не прѣлитатъ, като другитѣ пойни птици, къмъ топлитѣ мѣста. Тѣ живѣхъ въ гората и съ извититѣ си човчици разжсваха сухитѣ елови шишарки и се хранѣха съ сѣмената имъ.

— Тѣ сѣ добри божии птички, не бива да ги закачамъ, — каза Колю и продължи пѣтя си.

— А защо не идва Христосъ? Защо не свѣтнатъ огньоветѣ, не блѣснатъ златнитѣ звѣзди? Не. Той нѣма да дойде. Той сигурно никога не ходи по земята. Мама само е чувала това, но никога не е била въ гората!

Изведнажъ Колю усѣти, че стана по-свѣтло, стана по-топло. Вмигъ по елитѣ пламнаха чудни, разноцвѣтни огньове. Звѣздитѣ отъ небето се спуснаха и посипаха съ злато и сребро цѣлата гора. Вмѣсто безжизнени играчки, по дърветата заскачаха живи весели зайчета, катерички, сойки, червеношийки. Всичко това бѣше така красиво!

— Ето, Христосъ е миналъ прѣзъ гората! — помисли